

A „közelítő tél”-ben – Berzsenyi gyönyörű, mélymagyar kifejezése ez – ideje elszámolást készítenünk a szeptember közepe óta tartó és a forradalom ötvenedik évfordulójához is kapcsolódó forrongásokról. A mérlegnek két serpenyője van. A magyar s keresztény fél bizonytalan, identitás- hiányban szenved, nem tudja, mit akar, mégis győzött, levegőbe emelte a pénz, a maffiahatalom, a globalizmus haszonélvezőinek posztkommunista, liberálbolsevista és zsidó elitserpenyőjét. Az Apró– Klein unoka, Dobrev Klára férje, Gyurcsány még nem mondott le, az országgyűlési többség haptákba vágta magát és bizalmat szavazott neki, és most kedvetlenül és elbizonytalanodva, de vicsorgó összetartással darálja a költségvetést. A leglényegesebb kérdésre még nem kellett választ adnia – hol a pénz? –, de erkölcsileg megbukott. A forrongók legnagyobb tette egy régi, T–34-es szovjet tank megindítása volt. Ez megtett körülbelül ötven vagy talán száz métert, és közben maga alá taposta üdvrivalgás közepett a balliberális elit, a kormány, az egész magyarországi gyarmatosító burzsoázia minden hitelét. A láncotalpak erkölcsi súlyként viselkedtek, még ha kissé felemás módon és kissé elmosódottan is, a magyar élni akarás mintáit, tisztességét, honszerelmét mintázták bele a talajba. A Fidesz nemcsak azért, mert elhatárolta magát a tankmegmozdítástól és minden, a forrongás alaptermészetéből következő fizikai cselekvéstől, pártként ugyan győztese lett az őszi tornának, s ha most volnának választások, feltétlenül nyerne is, nem lett azonban mégsem jellegadó főszereplő, mert erre még alkalmatlan. Nem vállalt igazi nemzeti megmozdítást. Belső ellentmondásokkal is terhes, és még mindig nem tudott szakítani nemcsak egykori liberalizmusával, hanem a maga külső irányítottságával és testvérpártjaival sem. Orbán nem mert élére állni a forrongásnak, nem vállalta, hogy a lelkesedés és a felháborodás testvérszele forradalmat vágtázzon, viharozzon fel a zászlólengetésből. Az első Kossuth téri nagygyűlésen bedobott szakértői kormány és az új választások kiírásának elvetése, a parlamentbe való visszaülés csalódást keltett. A lehangolt tömeget azután már éppen elég volt az aktivistáknak mozgásban tartani, gyors apadását megakadályozni.

Erre nem mentség, hogy az országban nem volt forradalmi hangulat. Valóban nem volt. És most már jó ideig, nagyon sokáig nem is lesz. Amíg a magyarság korfája a cselekvő fiatalság javára meg nem változik, ameddig a forradalomra már képtelen, s az élet végpontja felé közeledő, elmeszesedett éredényű rétegek vannak túlsúlyban, illetve ameddig a középkorúak, az egzisztenciájukat féltő, karrierjüket építő középkorúak, a zöm meg nem rázza magát, addig itt nem lesz forradalom. A létfenntartó közép ugyanis most a liberális hatalom fennhatósága alatt van, alkalmazkodik. Forradalmi hangulat nem volt, de erős felháborodás és egy akár kevesek által elindított forradalmi lépéssorozat erkölcsi támogatása azonban megvolt. Nemcsak az őszi duma – ne nevezzük beszédnek, mert az sértő a jelen Ciceróira –, hanem az elmúlt másfél évtizedben éppen a magyar nemzeti keresztény középben felhalmozódott sérelmek, megrövidülések erős erkölcsi támogatást tudtak volna adni egy egész pályás országos útelzárásnak, egy pozitív magyar taxisblokádnak, amely nyíltan szembement volna a rendszerrel. És mi- előtt az észbekapott volna, már meg is dönthette volna. Ezt nem vállalta a Fidesz, mert erre nem kapott engedélyt.

Ez ugyanis nemzeti, voltaképpen nacionalista megmozdulás lett volna. Takarítás lengyel módra. Az EU azonban nem akar még egy Lengyelországot Európában. Különösen nem akarja, hogy Magyarország legyen az. Ez az ország ugyanis már szinte teljesen le van nyelve. Itt már az egész uralkodó elit a globalizmus, a nemzetközi pénztőke érdekeit kiszolgáló és megbízható származású egyedekből áll. Itt Bajnai Gordon, Leisztinger és Surányi és Draskovics osztja a pénzt, itt minden nap holokausztnap, s az iskolákból minden reggel kiszellőztetik a magyar-szagot. A két Kaczinskyval és rendszerré váló kormányukkal nem az a baj, hogy erős

érdekérvényesítő politikát folytatnak, hogy alkotmányt követelnek Európának, hanem az, hogy lengyelek és keresztények. Ilyen kormányt engedélyezni Magyarországon óriási visszaszorulás volna New York és Tel-Aviv részéről.

Ez abból a felsorakozásból és a szempillantás alatt megszülető összetartásból is kitetszett, ami a forrongások kezdetétől tapasztalható. A balliberális zsidó elit azonnal átlátta, hogy nem Gyurcsány a tét, hanem a hatalom, a reneszánsz és a pénz. Gyurcsányt eldobta volna, mint egy használt papírzsebkendőt, de az kapitulációt jelentett volna. Ezért a kockázatos rendőrterror választotta, hatalmas médiatámogatással. Felsorakoztak Gyurcsány mögé, akiről minden szélsőjobbosnál jobban tudják, hogy milyen értéktelen kreatúrájuk. Nem is váltják le addig, amíg a nemzeti oldal győzelemként ülhetné meg bukását. Gyurcsányt most már egy liberális görcs tartja a miniszterelnöki székben.

Az, ami történt – megtörtént. A nemzet kimondta, hogy nem kér az MSZP– SZDSZ által fémjelzett magyarellenes politikából, és új rendszerváltást akar. A kimondás számaránya bizonytalan. És minél többször mérik fel, annál bizonytalanabb lesz. Több a hallgatólágos egyetértő, mint a véleménynyilvánító. De a 2004. december 5-i halálos holtpontról a nemzet felemelkedett. Az őszi torna vitathatatlan eredménye az, hogy magyarok akarunk lenni. Nem sikerült ugyan a médiát birtokba venni, sőt a balliberális, zsidó kézben lévő tévé és rádiók körmönfontabban és gátlástalanabban, sőt mi több, elszántabban hazudnak, mint korábban, szájukból sokszor a gyűlölet fröcsög, de már ennek sincs foganatja. Legalábbis a régi módon, a tíz évvel ezelőtti hatékonyság fokán már nincs. Ma többet, vaskosabbat, álnokabbat kell hazudniuk egy sörívő elbutítá- sáért. Egy tányér krumpliceves elégedettségi szintig betöltése ma többbe kerül Soroséknak, mint korábban.

Közben az állam és fő intézményeinek tekintélye a fagyponthoz alatti mértékre süllyedt. A legfőbb közjogi méltóságok szigorúan őrzött, üres tereken parádézhatnak, fogadják a nemlétező magyar hadsereg díszelgését. Az egész dolog szánalmas, üres, egy rendszer végállapotát mutatja. A közterek a senki – és a senkik – földjévé váltak, nincs hálátlanabb feladat, mint egy nemzetiszín koszorút távoli fűtők és a hideg közöny, valamint a kimondásra sem érdemesítő megvetés közegében a hősök sírjához kísélni. A közjogi méltóságok persze nincsenek hatalmon, alkalmazottak csupán, és ezt maguk is tudják. Ilyen kiüresedés csak akkor következik be, amikor egy-egy társadalom a végső felfeslés állapotába érkezik, és a rothadt beltartalom kiömlik a flasztarra.

A mérkőzés különben sok apró és nagyobb cselsorozatból, támadásból és védekezésből állott. A kormányhatalom azonnal elővette régi eszközét, a beépülést. Nemcsak provokátorokat küldött a terekre és az ostromhelyszínekre, hanem háttérből irányított zavaros elméket is. Pódiumot tett a széllelbélt alakok alá, hogy értelmetlenségeikkel idegenítsék el a józan értelemre vágyó, s a világos útmutatást, célkitűzést kereső közönséget. Kedvére volt, hogy a bablevesező kempingezést ezek forradalomnak nevezik, a nemzeti közép pedig, amelynek ott kellene lennie, fitorog. A hatalom utcai harcokat provokált és közvetített, tudván, hogy az égő autók megriadást váltanak ki, és azt hitte, hogy október 23-ára annyi ellenszenvet tud felhalmozni a csendes, mindig otthon ülő többségben, amely elegendő lesz a rendőrterror elfogadásához. Hát, ebben tévedett. A rendőrterror visszaütött. Még igazi megfélemlítés sem jött össze belőle. A tüntetéseknek a zord idő vetett véget, nem a félelem. Természetesen félelem is maradt a lelkek alján, de ez már nem lesz elég egy nemzeti mozgalom letöréséhez – ha lesz nemzeti mozgalom.

Október 23-án a lovasrohammal és a gumibotozással, a könnygázzal csak annyit ért el a kormány, hogy a „Gyurcsány mondjon le!” helyett a rendőrszidalmazásra gyújtott rá a tüntető

tömeg, és Dobrev Klára férjéről legalább részlegesen lekerült a teher, valamint azt, hogy azóta a ki szorított rá kit, avagy ki húzott rá kit és mit a másokra kérdés került előtérbe. Ez az egész egy nagy hülyeség. Ebben a Fidesz megint hibázott. Nem lett volna szabad azt mondaniuk a vezetőiknek, hogy őket ártatlanul verték meg. Mert ők békés tüntetők voltak. Nem, ők azért gyűltek össze, azért tüntettek békésen, amiért mások követ dobáltak, karót ragadtak. Mert Gyurcsány leváltását akarják, vagyis azt akarják, amit a hatalom nem akar. Nekik járt ez a verés. Vagy az egésznek nincs értelme. Nem lett volna szabad elhatárolódni a közjük szorított, avagy közjük menekülő nem békés tüntetőktől. Igaz, ezek között ekkor is volt több provokátor, az egészséges többségük mégis magyar felháborodott fiatalember, férfi és nő volt, aki elég erőt, indítékot és bátorságot érzett magában a fizikai ellenállásra. Sajnos a tüntetés békés jellegének túlságos hangsúlyozása egy bizonyos, a hatalom iránti lojalitást fejezett ki. Ők betartják a törvényeket. Milyen törvényeket? Milyen választások eredményét veszik tudomásul, ha nem akarnak újat? S mekkora a különbség magyarságban a tetteges forrongó, a kődobáló, netán a barikád építő és a békés tüntető között? Most is muszáj különbséget tenni magyar és magyar között?

S a leglényegesebb: mi volna itt, ha a békés tüntető is barikád építene? Hol koszorúznának a közjogi méltóságok, és hány kórházat fenyegetne továbbra is a megszűnés veszélye, hol hirdetné ki az Egészségügyi Minisztérium, hogy ezután nem lesz veszettség elleni védőoltás, mert drága, és nincs veszettség. Éppen most. Egyszerűen hiba volt ekkora mellénnyel békés tüntetőnek kikiáltania magát és a tömegeit a Fidesznek, mert ez a liberálbolsi hatalom játékszabályainak elfogadását jelentette, és a másféle lelki halmazállapotú magyaroktól való elhatárolódást fejezte ki. Forrongásban lévő társadalomban az ilyesmi hiba.

Az őszi torna kétségtelen eredménye a Fidesz hét népszavazási pontja. Ha erre belátható időn belül lehet szavazni, az megpecsételheti az ellenoldal sorsát. Most viszont már megkezdődött az alámosás művelete. Az egész tudatipar gyártja a kételyeket, és megkezdte a lebeszélést. Ha a legfőbb közjogi méltóságok köré szerveződött intézmények időhúzásba kezdenek, akadályokat támasztanak – barikádokat egy népszavazás elé –, akkor újra forradalmi helyzet következhet. Abban, hogy a nép ezt most nem fogja megszavazni, ha a kérdést felteszik, már nem bízhat a hatalom. Ha kiírják a népszavazást, az előbb kormánybukás, aztán rendszerváltás. Ha elhúzzák vagy nem engedélyezik, az nemzetellenes szabotázs. Hiába hivatkoznak majd a törvényekre. Ha elszabotálják, az megint ok a forradalomra. Komolyabb és szélesebb, mint az őszi duma miatti: törvényes ok a forradalomra. A Fidesznek és minden nemzeti erőnek most ebben a kérdésben kell együttműködnie. Ébren tartani a kérdést, szárazon tartani a puskaport.

Közben választ kell kapnunk arra is, hogy voltak-e hát idegen fegyveresek, irányítók vagy szakértők a rendőrterrorban október 23-án. Ezt a legfőbb ügyésznek fölített kérdésünket a lehető legmélyebben elhallgatják. Ez a kérdés a Fideszt sem érdekli?

A tornának tehát nincs vége. Tűzzük ki a célt világosan, és küzdjünk érte közösen: söpörjük el az Apró-(Rákosi)-Leisztinger-Gyurcsány-rendszert népszavazással. És a lehető legnagyobb humanitással: legyen idejük menedékjogot kérni Birobidzsánban.